

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 556: Bát Nhã Tuy Sáng Tổ Nghĩa Không, Nhưng Nghĩa Không Không Thể Rời Bỏ Sự Thực Hành

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 048)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bát Nhã chẳng phải rời ngoài năm độ kia mà riêng có, năm độ đều là hạnh môn. Có thể thấy Bát Nhã tuy giảng rõ nghĩa Không, nhưng nghĩa Không chẳng thể lìa bỏ sự thực hành. Vậy thì Bát Nhã tuyệt đối không phải là “Thiên Không” (ngiên lệch về Không), điều này đã quá rõ ràng.】

Bát Nhã là lý, năm thứ (năm độ) phía trước là sự. Sự không thể rời khỏi lý, lý không thể rời khỏi sự, lý và sự là một chẳng phải hai, đây chính là Phật pháp; nếu đem lý và sự chia thành hai bên thì sai rồi. Người không hiểu rõ đạo lý này chẳng phải là không có, những người này tu hành chính là cái gọi là “manh tu hạt luyện” (tu mù luyện đui), tu mù luyện đui thì làm sao có thể thành tựu! Đoạn này đã nói rất rõ ràng, rất tường tận.

Trong bồ thí cần phải có trí tuệ, nếu không có trí tuệ cao độ, như vừa rồi đã nói, chẳng những không được phước mà ngược lại còn tạo thêm tội nghiệp. Trong trì giới có trí tuệ; nếu như không có trí tuệ, chỉ đơn thuần trì giới, thì tự mình một đời bị oan uổng chịu biết bao nhiêu đau khổ. Trì giới rất gian khổ, Phật dạy chúng ta “lấy khổ làm thầy”, ở trong đó có trí tuệ cao độ; có trí tuệ cao độ thì tuy rằng khổ, giới luật rất nghiêm, nhưng bên trong có niềm vui, niềm vui chân thật ở ngay trong đó. Không có trí tuệ, cứ khăng khăng phải làm như vậy, ép buộc chính mình làm như vậy, điều đó rất khổ, ở trong đó chẳng có niềm vui nào cả, cho nên nhất định phải có trí tuệ cao độ.

Giống như nhẫn nhục, nhẫn nhục có trí tuệ thì sự nhẫn sẽ được hóa giải thành trí tuệ. Nếu như không có trí tuệ, chỉ là gượng ép đè nén ở chỗ đó, sự nhẫn thọ như vậy, người thế gian thường nói là có giới hạn, vượt quá giới hạn thì sẽ bùng nổ. Có trí tuệ ở trong đó, sự nhẫn liền được hóa giải, như vậy mới

thực sự được thọ dụng. Tinh tấn, thiền định đều cần phải có trí tuệ ở trong đó, rời khỏi trí tuệ là không được.

Cho nên, đời sống của Phật pháp chính là đời sống của trí tuệ. Phía trước đã giảng qua nhiều lần, học Phật chính là phải đem cái tâm luân hồi của chúng ta chuyển biến thành tâm Phật; đem đời sống phiền não thống khổ chuyển biến thành đời sống hạnh phúc đầy trí tuệ cao độ. Đây mới gọi là phá mê khai ngộ, là khổ được vui; là niềm vui chân thật, chẳng phải giả dối. Có như vậy thì chúng ta học Phật mới không uổng công, học được có ý nghĩa, có giá trị. Do đây có thể thấy, Bát Nhã tuy nói là Không, nhưng không phải là trống không không có gì; “Thiên Không” có nghĩa là cái gì cũng không có, Bát Nhã không mang ý nghĩa này.